

BOZÓK FERENC

Tavaszdal

Pihés verébsereg,
falánk, vidám kutyák,
eper, cseresznye, meggy,
zefir-sodorta fák.

Panaszdalok helyett
tavaszdalom lebegj,
eper, cseresznye, meggy
zöld vagy még, véresedj.

Felolvadt mind a hó
pincébe bújt a szán.
úgy érzed, élni jó,
de halni is vidám.

Vízszonett

A víz, a víz. A létezés oka.
Az élet anyja, mégis újszülött.
Szökik, szökik, miként az üldözött,
locsog, csacsog, de nem beszél soha.

Szelíd apáca. Léte áldozat,
vagy épp szeszélyes és kacér kokott,
ki mérlegelni tán sosem szokott,
és elborít, miként a kárhozat.

Vagy átölel, magából bőven ont,
vagy eltaszít, találkát visszamond.
Pohárban kishúgom, tengerként szörny.

Miként Attila anyja, egyre hord
szennyes ruhát, mit majd kékítve old.
Pataknak kisleány, folyónak hölgy.

Fák

A föld alá alázkodó gyökérrel
kik ők? Talán magasra nőtt huszárok?
Talán hegyekbe üldözött zsványok
a Nap felé emelt bozont-sörénnyel?

A bánatom talán ti értitek meg,
ti hegyvidéki szürke partizánok,
darócruhás tapintatos barátok,
a szívemet talán ti érzitek meg?

Fenyő, juhar, platánfa, nyurga nyírfa,
veled növekszik az, mi rád van írva.
Fegyelmezett, szelíd kísértetek.

Szerelmesek rovása: szív a nyíllal
a testetekre vésve, hordva kínnal.
E bús szonett legyen tiértetek.

Álomszonett

Az este szárnyas ablakát kitarja,
szelíd szurokhuzatba mártja testem,
s ha öntudatlan ájulásba estem
az álom áthúz egy lomhább világba.

Dzsuang Dszi ősz fejére lepke röppen.
Már nem tudom, ki álmodik, s mi álom.
Halott barátom újra itt találok.
Pár furcsaság, min álmodó ledöbben.

Az álom oly szeszélyes, illanékony:
van úgy, hogy torkomat szorítja démon,
vagy épp idilli környezetbe ringat.

Ki érti, mondd, az innenit, s a túlit?
A lét ködös bizonytalanba bújjik.
Egykor talán megértjük álmainkat?

